

## XXXIV.

Genade zwijgt: de tuin ligt herfstbeloken:  
Rozen van deemoed zijn er nooit ontloken.  
Mijn rug werd niet gebogen in 't gebed;  
De last van zonden heeft hem krom gebroken.

## XXXV.

Naar Uw gelaat alleen gaat 's harten tocht:  
Van haar eerste uur was ziel naar U verknocht:  
Die U niet heeft gezocht, heeft niets gevonden;  
En die U vond, heeft verder niet gezocht.

## XXXVI.

Ik ken geen zorgen meer om mijn en dijn!  
De ellenden dezer wereld werden schijn!  
O Liefde, welken dank zal ik U brengen?  
Gij hebt uit mij gemaakt wat 'k wilde zijn!

## XXXVII.

Een pleisterplaats na werelds dagereis,  
Een noodloos oponthoud is 't Paradijs  
Voor 't hart dat reisreê smacht wanneer de Minnaar  
Het naar Zijn hart de diepe wegen wijz'.

---